

Ipak, Republika Srbija je dužna da prizna status nacionalnih manjina u skladu sa definicijom nacionalne manjine koja je sadržana u članu 2 Zakona o nacionalnim manjinama.

Savetodavni komitet je u Trećem mišljenju o primeni Okvirne konvencije pozdravio stav srpskih vlasti da se neće mešati u rasprave koje se tiču nacionalne pripadnosti pripadnika nacionalnih manjina i da neće nametati nacionalni identitet bilo kojoj zajednici. Savetodavni komitet takođe primećuje da se dugotrajni sukobi povodom identiteta nacionalnih manjina instrumentalizuju radi postizanja političkih ciljeva i da se na taj način odvlači pažnja od suštinskog ostvarivanja prava pripadnika nacionalnih manjina. U tom smislu, Savetodavni komitet je pozvao srpske vlasti da podstaknu uspostavljanje konstruktivnog dijaloga između pripadnika rumunske i vlaške nacionalne manjine i između pripadnika hrvatske i bunjevačke manjine.

3.5.3. Upotreba jezika.

Pravo na jezički identitet, kao osnovno kolektivno pravo nacionalnih manjina zaštićeno je Evropskom poveljom o regionalnim ili manjinskim jezicima koja, između ostalog, obavezuje zemlje članice da (pod određenim uslovima) obezbede da pravosudni i administrativni organi kao i javne službe komuniciraju sa pripadnicima nacionalnih manjina na njihovom jeziku. Evropska povelja o regionalnim ili manjinskim jezicima propisuje alternativne mere koje država potpisnica treba da preduzme u obrazovnom sistemu radi zaštite manjinskih jezika. Te mere se odnose na sve nivoe obrazovanja (predškolsko, osnovno, srednje, tehničko, specijalističko, univerzitetsko i obrazovanje odraslih) a podrazumevaju to da države omoguće obrazovanje na jeziku manjine u potpunosti ili u značajnom delu ili pak da uvedu kao nastavni predmet izučavanje jezika nacionalne manjine odnosno da omoguće uslove za studiranje ovih jezika kao predmeta na univerzitetima i višim školama.

Takođe, Evropska povelja o regionalnim ili manjinskim jezicima obavezuje države da obezbede osposobljavanje nastavnika potrebnih da sprovode nastavu na manjinskim jezicima. Protokol br. 1 uz EKLJP propisuje da niko ne može biti lišen prava na obrazovanje i da u vršenju svojih funkcija u oblasti obrazovanja i nastave država poštuje pravo roditelja da obezbede obrazovanje i nastavu koji su u skladu sa njihovim verskim i filozofskim uverenjima (čl. 2). Ovaj član, dakle, ne propisuje da je država obavezna da poštuje preferencije roditelja u pogledu jezika na kome se odvija nastava niti se jezičke preferencije mogu podvesti pod pojam „verska i filo-zofska uverenja“. Iako se čini da bi pravo na obrazovanje bilo besmisleno ukoliko ne bi podrazumevalo pravo na obrazovanje na nacionalnom jeziku, tumačenje člana 2 Protokola br. 1 ne podrazumeva da država ima obavezu da o svom trošku obezbedi obrazovanje na jeziku nacionalne manjine, niti član 2 garantuje roditeljima i deci pravo da zahtevaju da se nastava odvija na jeziku po njihovom izboru. Pravo na obrazovanje garantuje licima koja su pod jurisdikcijom države potpisnice Protokola br. 1 da koriste kapacitete za obrazovanje kojima država raspolaže u određeno vreme. Čak i ako se pravo na obrazovanje tumači u vezi sa zabranom diskriminacije iz člana 14 EKLJP, to ne znači da svako ima pravo na obrazovanje na svom jeziku, jer bi to dovelo do